

УДК 342.25

Леонід Белкін,

кандидат технічних наук,

старший науковий співробітник,

юридичний радник адвокатського

бюро «Еталон»

Система місцевого самоврядування у Польщі як модель децентралізації в Україні

Революція Гідності поставила на порядок денний питання системних реформ в Україні. Було вирішено, що це питання повинно вирішуватися шляхом точкових змін до Конституції України. На даний момент прийнято Закон України (далі – ЗУ) № 3524 (далі – ЗУ № 3524) «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» та доведено до отримання висновку Конституційного Суду України (далі – КСУ) проект Закону України № 2217а (далі – ЗУ № 2217а) «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)». Однак ці законопроекти виявилися небездоганними, а проект ЗУ № 2217а викликав несприйняття великої частини депутатського корпусу та суспільства і досі не доведений до практичного прийняття. І якщо час для обговорення ЗУ № 3524 на даний момент спливає, і слід тільки спостерігати, як він буде реалізуватися практично, то щодо ЗУ № 2217а необхідний системний науковий аналіз з метою його удосконалення та пропонування компромісних рішень.

З проблематики конституційного процесу в Україні опубліковано достатньо наукових праць. Однак системного наукового аналізу конкретно запропонованих законопроектів не здійснювалося. Зокрема, для розгляду законопроектів у КСУ знадобилися окремі спеціальні висновки наукових юридичних вишів [1]. В публічній площині ці питання обговорюються переважно в експертному середовищі [2, 3 та ін.]. Окремим питанням цих законопроектів спеціально присвячені статті [4, 5] автора. При цьому вважається [6, 7], що логіка української децентралізації відповідає польській моделі місцевого самоврядування. Отже, доцільно порівняти функціонуєчу у Польщі модель самоврядування з тією, що пропонується у проекті ЗУ № 2217а.

Виходячи з викладеного, метою статті є вивчення функціонуєчої у Польщі моделі самоврядування з наступним порівнянням з нормами проекту ЗУ № 2217а, з метою їх удосконалення та пропонування компромісних рішень.

Як зазначалося вище, вважається, що за основу децентралізації влади в Україні за ЗУ № 2217а прийнята модель самоврядування у Польщі [6, 7]. Однак уважний аналіз ЗУ № 2217а та його порівняння з відповідним законодавством Польщі дає підстави стверджувати, що ЗУ № 2217а не є втіленням польської моделі, а є невдалою спробою поєднати польську модель зі старою (існуючою) українською системою. Можливо саме тому (навіть якщо не брати проблематику особливостей самоврядування в окремих районах Донбасу) проєкт децентралізації за ЗУ № 2217а викликає серйозне несприйняття.

Варто зазначити, що згідно пропонуваної ст. 133 Конституції України систему адміністративно-територіального устрою України повинні складати адміністративно-територіальні одиниці: громади, райони, регіони. Правда, у подальшому поняття «регіон» у ЗУ № 2217а не використовується, обмежившись посиланням на те, що Автономна Республіка Крим (АРК) та області є регіонами України.

Згідно ч. ч. 1, 2 ст. 164 Конституції Польщі від 02.04.1997 р. основною одиницею територіального самоврядування є громада (gmina, гміна). Інші одиниці регіонального або локального та регіонального самоврядування визначаються законом.

Отже, Конституція Польщі не деталізує усі інші одиниці територіального самоврядування і залишає це певним чином на розсуд законодавця. Натомість автор вважає виправданим визначити ці засадничі принципи саме в Конституції, як це пропонується у ст. 133.

Тим не менш, систему місцевого самоврядування в Польщі визначається двома основними законами – закон Республіки Польща «Про місцеві органи самоврядування» [8] та закон Республіки Польща «Про місцеве самоврядування повят» [9]. Ці закони виписують таку систему адміністративно-територіального уст-

рою Польщі: воєводство, повяти, гміни. Порівняння з пропонованою українською системою дозволяє встановити такі відповідності: громади ↔ гміни; райони ↔ повяти; регіони (АРК та області) ↔ воєводства. Однак на цьому схожість майже закінчується.

Так, органом виконавчої влади повята є виконавчий комітет повята, який створюється виборною радою повята (українські аналоги: районна рада та виконавчий комітет районної ради). Виконавчий комітет повята складається з глави виконавчої влади повята (старости) в якості голови, заступника голови виконавчої влади повята та інших членів (ст. 26 Закону [9]). Жодного органу виконавчої влади на рівні повята (по типу передбачуваних українських префектів району) держава не створює.

Так, згідно ч.ч. 1-3 ст. 171 Конституції Польщі від 02.04.1997 р. діяльність територіального самоврядування підлягає нагляду з точки зору законності. Органами нагляду за діяльністю одиниць територіального самоврядування є Голова Ради Міністрів та воєводи, а в сфері фінансових справ – регіональні рахункові палати. Сейм за пропозицією Голови Ради Міністрів може розпустити постановляючий орган територіального самоврядування (ради), якщо цей орган грубо порушує Конституцію або закони.

Отже, з одного боку, ці норми є відповіддю критикам ЗУ № 2217а щодо введення контролю за місцевим самоврядуванням: польська модель передбачає такий контроль в особі Голови Ради Міністрів і воєвод (останнє – певний аналог передбачуваних українських префектів). Однак воєводи (по-нашому, префекти) не спускаються на рівень повят (районів), воєводи контролюють діяльність одиниць територіального самоврядування безпосередньо з центру воєводства.

Варто зазначити, що така організація виконавчої влади і місцевого самоврядування на рівні повят

(і, очевидно, майбутніх районів України) є більш прийнятною, ніж та, що передбачається у ЗУ № 2217а. Так, за даним законом в райони призначаються префекти, які є органами виконавчої влади в районах (пропонована ст. 118 Конституції України). Однак у пропонованій ст. 143 Конституції України передбачається, що виконавчим органам місцевого самоврядування громади, виконавчим комітетам районної, обласної ради відповідно до закону можуть бути делеговані окремі повноваження органів виконавчої влади. Виникає питання – навіщо в районах розривати виконавчу владу між двома органами: призначеними префектами та обраними виконавчими комітетами районної ради? Тобто, тут ми маємо спробу поєднання старої системи районних державних адміністрацій як місцевих органів виконавчої влади в районах (призначаються державою) та польських виконавчих комітетів, що створюється виборною радою повіта. Таке роздвоєння виконавчої влади є некорисним.

При цьому польський законодавець уникає риторики, що районні ради (аналог – ради повіта) представляють і реалізують спільні інтереси територіальних громад району (пропонована ст. 140 Конституції України). Це також підхід, який зафіксований в існуючій Конституції України. Натомість, за польським законодавством, повіт є окремою регіональною спільнотою самоврядування. Так, згідно ч.ч. 1, 3 ст. 2 Закону [9], повіт здійснює певні державні завдання, що визначаються цим законом, і виконуючи їх, діють від свого імені і під свою відповідальність. Автономія повіт користується захистом судів, що діють за нормами загального права. Згідно ч.ч. 1, 3-6 ст. 4 Закону [9], повіт виконує встановлені законом завдання, які виходять за межі повноважень і обов'язків гміни в наступних областях: державна освіта; охорона здоров'я та медична допомога; допомога сім'ї; транспорт і державні дороги; культура і захист

культурного надбання; фізична освіта і туризм; управління нерухомістю, землекористування та будівельний нагляд, управління водними ресурсами; оборона тощо. Певні питання, що входять у сферу діяльності повіт, можуть бути визначені в певних Законах як завдання центральної державної адміністрації, виконувати повітами. На прохання гміни, що територіально входить до складу повіт, за пропозицією, підкріпленою достатньою підставою, повіт може делегувати гміні, на умовах, обумовлених в угоді для цієї мети, певні завдання, що входять у сферу компетенції повіт. Завдання повіт не повинні переступати сферу діяльності гмін.

Велика увага приділяється нагляду за повітами. Так, згідно ч.ч. 1-3 ст. 76 Закону [9], здійснення нагляду за повітами покладається на Голову Ради Міністрів і воєводу територіальної юрисдикції і, щодо фінансових питань, на регіональну облікову палату юрисдикції. Органи нагляду не повинні втручатися у справи повіту інакше, як у випадках, обумовлених законами. Здійснення нагляду за союзом повіт покладається на воєводу на території, де союз має свій мандат. Згідно ч.ч. 1, 2 ст. 78 Закону [9], Глава виконавчої влади повіт представляє резолюції ради повіт воєводі протягом 7 днів з дня прийняття відповідної резолюції. Ті резолюції органів повіт, які стосуються видання інструкцій щодо підтримання порядку, повинні бути представлені воєводі негайно. Глава виконавчої влади повіт представляє в регіональну облікову палату резолюції про бюджет, резолюції щодо схвалення роботи виконавчого комітету повіт та інші подібні резолюції, які входять у коло контролюючих повноважень палати. Згідно ч.ч. 1-4 ст. 79 Закону [9], та резолюція органу повіт, яка суперечить закону, є недійсною. Там, де порушення закону було незначним, контролюючий орган не повинен оголошувати резолюцію недійсною, а повинен обмежитися вказівкою в записі, що резолюція

була прийнята в протиріччі з законом.

Таким чином, у Польщі нагляд за діяльністю повят є досить сильним, при цьому контроль запроваджений у країні, де проблема єдності навіть не виникає, а рівень корупції значно нижчий, ніж в Україні.

Отже, на рівні району (повят) держава не створює власних органів виконавчої влади, а передає повноваження виконавчої влади обраним виконавчим комітетам рад, створеним відповідними радами. Галузеві підрозділи таких рад мають подвійне підпорядкування – виконавчим комітетам та галузевим органам вищого рівня.

Варто зазначити, що на даний період часу ця модель не є новою для України, – вона повністю реалізована у містах обласного підпорядкування, де місцеві державні адміністрації не створювалися ніколи, а функції виконавчої влади здійснювали обрані виконавчі комітети міських рад на принципах делегування державою повноважень виконавчих органів. До речі, у пропонуваніх змінах до Конституції України місце міст взагалі не визначене. За польським законодавством, міста, аналогічні нашим містам обласного підпорядкування, прирівняні до повят. Отже, здійснюється природна уніфікація систем управління районами і містами обласного підпорядкування як одиниць територіального самоврядування одного рівня. За польським законодавством, міста, аналогічні нашим містам районного підпорядкування, прирівняні до гмін.

Що стосується воєводств (областей), то тут польська модель практично наближена до сьогодишньої української моделі. Тут обрані органи рад не отримують статусу органу виконавчої влади, а органами виконавчої влади є воєводи (аналог – сьогодишні українські обласні державні адміністрації). Ради воєводств, як і на сьогодишній день обласні ради в Україні і як передбачається у новій редакції ст. 140 Конституції

України, розглядаються у якості форми спільного представництва гмін.

Так, згідно ч. 1 ст. 76 Закону [8], гміни з одного воєводства призначають спільне представництво у формі асамблеї місцевого самоврядування, тут і далі іменованого «асамблеєю». Згідно ч. 1 ст. 77 Закону [8], асамблея має наступні завдання: оцінка діяльності гмін і муніципальних установ на території воєводства; виступає у ролі посередника в суперечках між гмінами; оцінює діяльність урядової адміністрації у воєводстві; висловлює думки щодо проекту бюджету воєводи і його виконання; висловлює думки про кандидатів у воєводи; висловлює думки з питань, що становлять важливість для воєводства; висуває пропозиції про скасування указів і рішень воєводи, які порушують місцеві інтереси; представляє інтереси гміни в урядовій адміністрації тощо. Згідно ч. 1 ст. 78 Закону [8], делегати в асамблею обираються радами гміни таємним голосуванням з числа своїх членів. Згідно ч. 2 ст. 79 Закону [8], асамблея обирає на своїй першій сесії президію, що складається з голови, двох заступників та шести членів.

Очевидно, така президія не є розгалуженим органом виконавчої влади.

Отже, дана модель влади близька до нинішньої системи влади в Україні на рівні областей (крім прямих виборів обласних рад). Діє єдиний виконавчий орган – воєводи, а ради представляють спільні інтереси територіальних громад. Наявність єдиного органу виконавчої влади регіону, що призначається з державного центру, є запорукою збереження унітарності Української держави.

Передбачаються широкі повноваження воєвод щодо нагляду за роботою гмін. У відповідності до положень ч. 2 ст. 171 Конституції Польщі від 02.04.1997 р., стаття 86 Закону [8] встановлює, що нагляд за роботою гмін здійснюється Головою Ради Міністрів і воєводами, а відносно бюджету – регіональними ревізійними

управліннями. Згідно ч.ч. 1, 2 ст. 90 Закону [8], мер гміни або міста зобов'язаний подати резолюції ради воєводи протягом 7 днів після їх прийняття. Мер гміни або міста повинен представити в регіональне ревізійне управління резолюцію про бюджет, резолюцію про вотум схвалення для виконавчого комітету, а також інші резолюції, що підлягають контролю цього управління. Згідно ч. ч. 1-4 ст. 91 Закону [8], резолюція, прийнята органом влади гміни, що порушує закон, анулюється і є недійсною. Контролюючий орган виносить рішення про недійсність всієї або частини резолюції не пізніше 30 днів після дати подання резолюції, згідно ст. 90. Контролюючий орган, який починає провадження у справі визнання резолюції недійсною, може призупинити введення її в дію. Контролююча постанова має містити фактичне і юридичне обґрунтування та інструкції по можливості подання скарги до адміністративного суду. У разі незначного недотримання закону, контролюючий орган не оголошує резолюцію такою, що втратила законну силу, він лише вказує, що резолюція була прийнята всупереч закону. Згідно ч.ч. 1-3 ст. 95 Закону [8], воєвода може призупинити введення в дію резолюції органу влади гміни і відіслати її назад останньому, для перегляду, вказавши на наявні в ній недоліки і встановивши дату розгляду цієї справи. Якщо в резолюції органу влади гміни, прийнятої після перегляду справи, не враховані висловлені рекомендації, воєвода може скасувати резолюцію і видає наказ про заміну, сповістивши про це президію асамблеї і відповідного міністра. Наказ про заміну вступає в дію протягом 30 днів з дня його видання, якщо тільки міністр не випустить інше розпорядження у цій справі протягом цього періоду часу. Згідно ч.ч. 1, 2 ст. 96 Закону [8], у разі повторних порушень Конституції або законів радою гміни, Сейм, за пропозицією Голови Ради Міністрів, може своїм рішенням розпустити раду гміни.

Розпуск ради рівносильний розпуску всіх органів влади гміни. Голова Ради Міністрів повинен у цьому випадку призначити особу для виконання обов'язків органів влади гміни до тих пір, поки не будуть обрані нові органи влади. Якщо повторне порушення Конституції або законів вчиняється виконавчим комітетом гміни, воєвода вимагає, щоб рада гміни вжила необхідних заходів, і якщо ця вимога не виконується, він звертається в асамблею з вимогою розпустити виконавчий комітет гміни. Асамблея стверджує резолюцію абсолютною більшістю голосів у присутності, принаймні, половини числа делегатів. До тих пір, поки не буде обраний новий виконавчий комітет, обов'язки виконавчого комітету і мера гміни або міста виконуються особою, призначеною президією асамблеї. Згідно ч.ч. 1-4 ст. 97 Закону [8], у разі несприятливих перспектив для швидкого поліпшення і триваючої неефективності виконання державних функцій органами влади гміни, Голова Ради Міністрів може призупинити повноваження органів влади гміни і сформувати тимчасовий комітет строком на два роки, але не довше, ніж до тих пір, поки не буде обраний новий комітет радою наступного терміну повноважень. Тимчасовий комітет може бути сформований після представлення змін до органів влади гміни і повідомлення про негайне поданні програми вдосконалення гміни після консультацій з асамблеєю. Державний виконавець призначається головою Ради Міністрів на прохання воєводи, після консультації з асамблеєю. Виконавець бере на себе і виконує функції. Згідно ч.ч. 1-2 ст. 99 Закону [8], Голова Ради Міністрів, а, щодо бюджету – регіональне ревізійне управління, повинні діяти в якості контролерів асамблеї. Положення про контроль над гмінами застосовуються відповідно до асоціацій і угод гмін. Що стосується муніципальних асоціацій і угод, що виходять за межі воєводства, контрольні органи повинні діяти в межах місцевої

юрисдикції і через контрольні органи, чия юрисдикція поширюється на розташування органів влади асоціації або угоди, якщо тільки статутом асоціації або угоди контролюючі повноваження не передаються Голові Ради Міністрів.

Таким чином, на рівні воєводства (регіону) воєводи є єдиним носієм виконавчої влади.

Натомість, у пропонуваніх змінах до Конституції України, як і на рівні районів, пропонується нікому не потрібний дуалізм органів виконавчої влади. Так, відповідно до ЗУ № 2217а, в області призначаються префекти, які є органами виконавчої влади в областях (пропонована ст. 118 Конституції України). Однак у пропонуваній ст. 143 Конституції України передбачається, що виконавчим органам місцевого самоврядування громади, виконавчим комітетам районної, обласної ради відповідно до закону можуть бути делеговані окремі повноваження органів виконавчої влади. Виникає питання – навіщо в областях розривати виконавчу владу між двома органами: призначеними префектами та обраними виконавчими комітетами обласної ради? Тобто, тут ми також маємо спробу поєднання старої системи обласних державних адміністрацій як місцевих органів виконавчої влади в областях (призначаються державою) та не існуючих на рівні регіонів польських виконавчих комітетів, оскільки на рівні воєводств такі виконавчі комітети не створюється виборною радою воєводства. Пропоноване роздвоєння виконавчої влади в українських областях є недоречним.

Варто зазначити, що викладені погляди автора не слід розглядати як кон'юктурні. Так, ще у червні 2014 р., коли питання збереження єдності країни усвідомлювалося не так гостро, як зараз, автор видав монографію [10], де проаналізував Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, від 01.04.2014 р. [11]. У цій Концепції

вже тоді пропонувалося ліквідувати місцеві держані адміністрації, а їх функції передати органам місцевого самоврядування обласного та районного рівня. Внаслідок аналізу, автором висловлена позиція, що якщо ліквідація районних державних адміністрацій та передача їх повноважень органам місцевого самоврядування районного рівня може бути прийнятною, то ліквідація обласних державних адміністрацій є дуже сумнівною, оскільки в умовах України обласний рівень не є рівнем самоврядування. Так, згідно п. 1 ст. 3 Європейської хартії місцевого самоврядування, ратифікованої в Україні, місцеве самоврядування означає право і спроможність органів місцевого самоврядування в межах закону здійснювати регулювання і управління суттєвою часткою суспільних справ, які належать до їхньої компетенції, в інтересах місцевого населення. Населення області у цілому не може розглядатися як місцеве населення, оскільки територія його мешкання в умовах України є великою. Так, на доктринальному рівні місцеве самоврядування – це спосіб організації влади і багатоманітність форм діяльності громадян, що спільно мешкають на певній території, для самостійного і під свою відповідальність вирішення проблем і питань місцевого значення, управління справами місцевого господарства. Очевидно, що зазначені ознаки не стосуються обласного рівня.

Аналіз проекту ЗУ № 2217а свідчить про те що у цілому запропонована цим проектом модель місцевого самоврядування в Україні не відповідає польській, а є невдалим поєднанням польської моделі зі старою (існуючою) українською системою. На підставі аналізу сформульовані такі пропозиції до законопроекту:

- а) відмовитися від інституту префектів, на рівні областей (регіонів) відповідні функції покласти на голів обласних державних адміністрацій;
- б) відмовитися від надання виборним органам обласних рад статусу

органів виконавчої влади. Зберегти систему роботи обласних державних адміністрацій. Можливо, перерозподілити деякі повноваження між обласними радами та обласними державними адміністраціями, але не за рахунок послаблення унітарності (єдності) держави. Відмовитись від поділу виконавчої влади в областях на префектів (чи аналогічні органи) та виборні органи обласних рад;

в) відмовитися від дуалізму виконавчої влади на рівні районів: виконавча влада повністю передається

виборним органам районних рад, районні державні адміністрації ліквідовуються, але встановлюється контроль за діяльністю районних рад з боку голів обласних державних адміністрацій. По суті встановлюється система, як зараз в українських містах обласного підпорядкування;

г) на конституційному рівні закріпити статус місцевого самоврядування у містах обласного підпорядкування (прирівнявши їх до районів) та у містах районного підпорядкування (прирівнявши їх до громад).

Список використаних джерел

1. *Зміни до Конституції: питання та відповіді* // Юридична газета. – 19.01.2016 р. – № 1-2 (499-500). – С. 2, 30-31.
2. *Децентралізація в Україні: експерти оцінили «противоречивий старт»* / Обозреватель [Електронний ресурс] – 08.02.2016 р. – Режим доступу : <http://obozrevatel.com/politics/50128-detsentralizatsiya-na-ukraine-protivorechiviyj-start.htm>
3. *Что хуже – децентрализация или федерализация Украины? Тонкости выбора* / Facenews [Електронний ресурс] – 30.04.2014 р. – Режим доступу : <https://www.facenews.ua/articles/2014/197515/>
4. *Белкін Л.* Зміни до Конституції України щодо децентралізації: шляхи до компромісу / Л. Белкін // Юридична газета. – 06.10.2015 р. – № 40 (486). – С. 13-16.
5. *Белкін Л. М.* Регіональне управління в Республіці Польща як модель української децентралізації / Л. М. Белкін // Молодіжний науковий юридичний форум : [Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції до Дня науки, м. Київ, Національний авіаційний університет, 26.05.2016 р.]. Том 1. – Тернопіль : Вектор. – С. 112-114.
6. *У Украины могут быть проблемы с польской моделью децентрализации*, – Квасьневский / Хвиля [Електронний ресурс] – 18.09.2015 р. – Режим доступу : <http://hvylya.net/news/digest/u-ukrainyi-mogut-byit-problemyi-s-polskoj-modelyu-detsentralizatsii-kvasnevskiy.html>
7. *Климкин: Украина рассчитывает на помощь Польши в децентрализации* / Новое время [Електронний ресурс] – 13.09.2016 р. – Режим доступу : <http://nv.ua/ukraine/events/klimkin-ukraina-rasschityvaet-na-pomoshch-polshi-v-detsentralizatsii-219576.html>
8. *О местных органах самоуправления* : Закон Республики Польша [Електронний ресурс] – Режим доступа : <http://municipalkg.narod.ru/interlaw/gmina.htm>
9. *О местном самоуправлении повят* : Закон Республики Польша [Електронний ресурс] – Режим доступа : <http://municipalkg.narod.ru/interlaw/povyt.htm>
10. *Белкін Л. М.* Забезпечення законності в діяльності органів виконавчої влади: адміністративно-правовий вимір / Л. М. Белкін. – Ужгород, ФОП Бреза, 2014. – 552 с.
11. *Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні* : схвалено Розпорядженням Кабінету Міністрів України від

01.04.2014 р. № 333-р [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.

Белкін Л. М. Система місцевого самоврядування у Польщі як модель децентралізації в Україні

Здійснене порівняння положень законопроекту № 2217а «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)» з польською системою місцевого самоврядування, яка декларується як прототип запропонованого законопроекту № 2217а. Показано, що пропозиції законопроекту щодо організації місцевого самоврядування не відповідають польській моделі. В останній виключається розділення виконавчої влади на органи, призначені державою, та виконавчі комітети рад. На рівні воєводств (регіонів) діють тільки перші, а на рівні районів (повят) – тільки другі. Натомість відзначається сильний контроль з боку воєвод за діяльністю органів місцевого самоврядування.

Ключові слова: місцеве самоврядування, регіони, воєводства, райони, повяти, гміни, міста обласного (районного) підпорядкування.

Белкин Л. М. Система местного самоуправления в Польше в качестве модели децентрализации в Украине

Осуществлено сравнение положений законопроекта № 2217а «О внесении изменений в Конституцию Украины (относительно децентрализации власти)» с польской системой местного самоуправления, которая декларируется как прототип предложенного законопроекта № 2217а. Показано, что предложения законопроекта по организации местного самоуправления не соответствуют польской модели. В последней исключается разделение исполнительной власти на органы, назначенные государством, и исполнительные комитеты советов. На уровне воєводств (регионов) действуют только первые, а на уровне районов (повят) – только вторые. Вместе с тем, отмечается сильный контроль со стороны воєвод за деятельностью органов местного самоуправления.

Ключевые слова: местное самоуправление, регионы, воєводства, районы, повяты, гмины, города областного (районного) подчинения.

Belkin L. Local self-government system in Poland as a model of decentralization in Ukraine

Implemented a comparison of the provisions of the bill № 2217а «On Amendments to the Constitution of Ukraine (concerning the decentralization of power)» with the Polish system of local self-government, which is declared as a prototype of the proposed bill № 2217а. It is shown that the proposed legislation on the organization of local self-government do not correspond to the Polish model. In the latter excludes the division of executive power on the authorities designated by the government, and Executive Committee. At the level of provinces (regions) are only the first, and at the district level (county) – only the second. At the same time, there is a strong control by the governor of the local authorities' activities.

Key words: local government, regions, provinces, districts, powiats, gminas, regional city (district) subordination.